

hij tot 1956 vervulde. Hij zette zich als 'schepen' met kracht, tien jaar lang, achter het herstel van de Rotterdamse haven. Vooral het aantrekken van aan de havens gebonden industrieën – toen nog iets nieuws – had zijn belangstelling, waarvan de creatie van het Botlek-plan zou blijk geven. De haven zou en moest zich als eerste bewijs van wederopbouw in stad en land, neen! in de wereld aandienen.

De tentoonstelling 'Rotterdam-Ahoy', welke hand in hand met mr. K. P. van der Mandele, voorzitter van de Kamer van Koophandel en Fabrieken, door hem werd doorgedreven – een expositie, die zonder het grandioze organisatietalent van Jacq Kleiboer nooit zou zijn tot stand gekomen – werd misschien wel het mooiste visitekaartje van zijn uitnemende wethouderschap. Maar behalve het havenherstel bevorderde hij in dit decennium de restauratie van de in de oorlogsjaren ontredderde gemeentefinanciën. Had hij niet in dit tijdvak geleerd wat een gulden waard is? In het College van Burgemeester en Wethouders was de geest toen slagvaardig! Vooral zijn bezieling! De samenwerking tussen de burgemeester mr. G. E. van Walsum en hem was zó goed dat bergen konden worden verzet. En ook met de collega's boterde het voortreffelijk. Men kan, schrijvend over die jaren, bevestigen de waarheid van het oude vaderlandse gezegde: het vaandel is waard wat de vaandeldrager waard is! Van Tilburg wàs zo'n heraut. Hij verdeelde nooit, maar bond samen!

Bij zo'n persoonlijkheid, een aangeboren begaafdheid – waarvoor hij als van huis uit Nederlands-Hervormd lidmaat, maar later meer toegeneigd tot de Remonstrantse Broederschap, intens God dankbaar kon zijn, ook al zou hij met dat stil in hem levend religieus gevoel nooit te koop lopen – paste natuurlijk ook een vertegenwoordiging in hogere politieke organen. Hij werd dan ook al gauw lid van de Provinciale Staten van Zuid-Holland (1946-1953), en van de Eerste Kamer der Staten Generaal (1951-1956). Een 'Nestor' – die rol zat in hem. Een intermédiaire – altijd! Een wijze man. Als hij keek, zag hij; indien hij luisterde, hóórde hij. Niet dezelfde begrippen!

De wijze uil, die Jan van Tilburg was, werd tot hoger bestuur geroepen. Bij koninklijk besluit van 6 september 1955 werd hij als opvolger van mr. J. Klaasesz door H.M. de Koningin benoemd tot gouverneur van Suriname, welke positie hij